

פרק א

א וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפָּט הַשִּׁפְטִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לַחֵם יְהוּדָה לְגוֹרֹ

בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו:

ב וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי-בָנָיו | מַחֲלֹן וְכַלְיוֹן אֶפְרָתִים

מִבֵּית לַחֵם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי-מוֹאָב וַיְהִיו-שָׁם:

ג וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וַתִּשְׁאַר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ:

ד וַיִּשְׁאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבֹת שֵׁם הָאֶחָת עֲרָפָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רֹת וַיָּשְׁבוּ שָׁם

כָּעֶשֶׂר שָׁנִים:

ה וַיָּמָוּתוּ גַם-שְׁנֵיהֶם מַחֲלֹן וְכַלְיוֹן וַתִּשְׁאַר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִשָּׁה:

ו וַתֵּקָם הִיא וְכַלְתֶּיהָ וַתָּשָׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְּשַׂדֵּה מוֹאָב כִּי-פָקַד יְהוָה

אֶת-עַמּוֹ לָתֵת לָהֶם לַחֵם:

ז וַתֵּצֵא מִן-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִיְתָה-שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כַלְתֶּיהָ עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב

אֶל-אֶרֶץ יְהוּדָה:

ח וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְשְׁתֵּי כַלְתֶּיהָ לִכְנֹה לְשִׁבְנָה אִשָּׁה לְבַיִת אִמָּה יַעֲשֶׂה [יַעֲשֵׂ] יְהוָה

עִמָּכֶם חֹסֵד כְּאִשֶּׁר עָשִׂיתֶם עִם-הַמֵּתִים וְעִמָּדֵי:

ט יִתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמִצָּאן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתִּשְׁק לָהֶן וַתִּשְׁאַנָּה קוֹלָן

פרק א

ותבכינה:

י ותאמרנה לה כי אתך נשוב לעמך:

יא ותאמר נעמי לשבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד לי בנים במעי והיו לכם

לאנשים:

יב שבנה בנתי לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרת לי יש לי תקוה גם הייתי

הלילה לאיש וגם ילדתי בנים:

יג הלהן | תשבנה עד אשר יגדלו הלהן תעגנה לבלתי היות לאיש אל בנתי

כימר לי מאד מכם כי יצאה בי יד יהוה:

יד ותשנה קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה:

טו ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך:

טז ותאמר רות אל תפגעו בי לעזבך לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך:

יז באשר תליני אלין עמך עמי ואלהיך אלהי:

יח באשר תמותי אמות ושם אקבר כה יעשה יהוה לי וכה יסוף כי המות יפריד

ביני ובינך: יח ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה:

יט ותלכנה שתיחם עד באנה בית לחם ויהי כבאנה בית לחם ותחם כל העיר

פרק א

עֲלִיָּהוֹן וַתֹּאמְרָה הֲזֹאת נַעֲמִי:

כ וַתֹּאמֶר אֲלֵיָּהוֹן אֵל־תִּקְרָאנָה לִּי נַעֲמִי קְרָאוּ לִּי מֵרָא כִּי־הִמֵּר שָׂדֵי לִי מֵאָד:

כא אֲנִי מְלֵאָה הִלְכֹתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה לָמָּה תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי וַיְהוּהָ עֲנָה בִּי

וְשָׂדֵי הִרְעֵ לִּי:

כב וַתֵּשֶׁב נַעֲמִי וְרוּת הַמּוֹאָבִיָּה כִלְתָּהָ עִמָּה הַשָּׂבָה מִשָּׂדֵי מוֹאָב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית

לֶחֶם בַּתְּחִלָּתָ קִצִּיר שְׁעָרִים:

פרק ב

א וּלְנַעֲמִי מִיַּדַּע [מִזִּדְעָה] לְאִישׁ גִּבּוֹר חָיִל מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁמוֹ בְּעֵז:

ב וַתֹּאמֶר רֹתֵם הַמּוֹאֲבִיָּה אֶל־נַעֲמִי אֶלְכֶה־נָּא הַשָּׂדֶה וְאֶלְקַטְהָ בַשָּׂבִלִים אַחֲרַי

אֲשֶׁר אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינָיו וַתֹּאמֶר לָהּ לְכִי בְתִי:

ג וַתֵּלֶךְ וַתָּבוֹא וַתִּלְקַט בַּשָּׂדֶה אַחֲרַי הַקּוֹצְרִים וַיִּקֶּר מִקֹּרֶה חִלְקַת הַשָּׂדֶה לְבַעַז

אֲשֶׁר מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ:

ד וְהִנֵּה־בְעֵז בָּא מִבֵּית לָחֶם וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יְהוָה עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ וּבָרְכֶךָ

יְהוָה:

ה וַיֹּאמֶר בְּעֵז לְנַעֲרוֹ הַנָּצֵב עַל־הַקּוֹצְרִים לְמִי הַנַּעֲרָה הַזֹּאת:

ו וַיַּעַן הַנַּעַר הַנָּצֵב עַל־הַקּוֹצְרִים וַיֹּאמֶר נַעֲרָה מוֹאֲבִיָּה הִיא הַשָּׂבָה עִם־נַעֲמִי

מִשָּׂדֶה מוֹאֵב:

ז וַתֹּאמֶר אֶלְקַטְהָ־נָּא וְאֶסְפְּתִי בַעֲמֹרִים אַחֲרַי הַקּוֹצְרִים וַתָּבוֹא וַתַּעֲמֹד מֵאֵז

הַבִּקְרָה וְעַד־לְעֵתָה זֶה שַׁבָּתָה הַבַּיִת מִעֵט:

ח וַיֹּאמֶר בְּעֵז אֶל־רוֹתֵם הַלּוֹא שָׁמַעַתְּ בְּתִי אֶל־תִּלְכִּי לְלַקֵּט בַּשָּׂדֶה אַחֲרַי וְגַם לֹא

תַּעֲבוּרִי מִזֶּה וְכֹה תִדְבָּקִין עִם־נַעֲרָתִי:

ט עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר־יִקְצְרוּן וְהִלַּכְתְּ אַחֲרֵיהֶן הַלּוֹא צְוִיתִי אֶת־הַנַּעֲרִים לְבִלְתִּי

פרק ב

נגעך וצמת והלכת אל הכלים ושתיית מאשר ישאבון הנערים:

י ותפל על-פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להכירני

ואנכי נכריה:

יא ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר-עשית את-חמותך אחרי מות

אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל-עם אשר לא-ידעת

תמול שלשום:

יב ישלם יהוה פעלך ותהי משכרתך שלמה מעם יהוה אלהי ישראל

אשר-באת לחסות תחת-כנפיו:

יג ותאמר אמצא-חן בעיניך אדני כי נחמתני וכי דברת על-לב שפחתך ואנכי

לא אהיה כאחת שפחתך:

יד ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן-הלחם וטבלת פתך בחמץ

ותשב מצד הקוצרים ויצבט-לך קלי ותאכל ותשבע ותתר:

טו ותקם ללקט ויצו בעז את-נעריו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא

תכלימוה:

טז וגם של-תשלו לך מן-הצבתים ועזבתם ולקטה ולא תגערו-בה:

פרק ג

יז ותלקט בשדה עד הערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה שערים:

יח ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר לקטה ותוצא ותתן לה את

אשר הותרה משבעה:

יט ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוך ותגד

לחמותה את אשר עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום

בעז:

כ ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא ליהוה אשר לא עזב חסדו את החיים

ואת המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא:

כא ותאמר רות המואביה גם | כִּי־אָמַר אֵלַי עִם־הַנְּעָרִים אֲשֶׁר־לִי תִדְבְּקִין עַד

אם־כִּלּוֹ אֶת כָּל־הַקָּצִיר אֲשֶׁר־לִי:

כב ותאמר נעמי אל־רות כלתה טוב בתי כי תצאלי עם־נערוֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ־בְךָ:

בשדה אחר:

כג ותדבק בנערות בעז ללקט עד־כלות קציר השערים וקציר החטים ותשב

את־חמותה:

פרק ג

א ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש־לך מנוח אשר ייטב־לך:

ב ועתה הלא בעז מדעתנו אשר היית את־נערותינו הנה־הוא זרה את־גרו

השערים הלילה:

ג ורתצת | וסכת ושמת שמלת ד [שמלתיך] עליך ויבדתי [ויבדת] הגרו

אל־תנדעי לאיש עד כלתו לאכל ולשתות:

ד ויהי בשכבו וידעת את־המקום אשר ישכב־שם ובאת וגלית מרגלתיו

ושכבתי [ושכבת] והוא יגיד לך את אשר תעשין:

ה ותאמר אליה כל אשר־תאמרי [אלי] אעשה:

ו ותרד הגרו ותעש ככל אשר־צותה חמותה:

ז ויאכל בעז וישת וייטב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלט ותגל

מרגלתיו ותשכב:

ח ויהי בַחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתיו:

ט ויאמר מי־את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנףך על־אמתך כי גאל

אתה:

י ויאמר ברוכה את ליהוה בתי היטבת חסדך האחרון מן־הראשון

פרק ג

לבלתי־לכת אחר־הבחורים אם־דל ואם־עשיר:

יא ועתה בתִּי אל־תִּירָאִי כֹל אֲשֶׁר־תֹּאמְרִי אַעֲשֶׂה־לָּךְ כִּי יוֹדַע כָּל־שַׁעַר עִמִּי כִּי

אִשָּׁת חַיִל אֶתְּ:

יב ועתה כִּי אֲמַנֶּם כִּי (כתיב ולא קרי:) אם גֹּאֵל אֲנֹכִי וְגַם יֵשׁ גֹּאֵל קָרוֹב מִמֶּנִּי:

יג לִינִי | הַלַּיְלָה וְהַיָּה בִּבְקָר־אִם־יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל וְאִם־לֹא יִחַפֵּץ לְגִאָלְךָ

וְגִאֲלֶתִּיךָ אֲנֹכִי חַי־יְהוֹה שְׂכָבִי עַד־הַבֹּקֶר:

יד וְתִשָּׁכַב מִרְגְּלֹתַי [מְרַגְלוֹתַי] עַד־הַבֹּקֶר וְתִקַּם בְּטָרוֹם [בְּטָרָם] יִכִּיר אִישׁ

אֶת־רַעְיוֹנוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־יְנוּדָע כִּי־בָאָה הָאִשָּׁה הַגֵּרָוּ:

טו וַיֹּאמֶר הִבִּי הַמַּטְפַּחַת אֲשֶׁר־עָלַיךָ וְאֶחָזִי־בָהּ וְתֹאחֲזִי בָהּ וַיִּמָּד שֵׁשׁ־שַׁעֲרִים

וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ וַיָּבֵא הָעִיר:

טז וְתָבוֹא אֶל־חַמּוֹתָהּ וְתֹאמֶר מִי־אַתְּ בַּתִּי וְתִגַּד־לָהּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה־לָּהּ

הָאִישׁ:

יז וְתֹאמֶר שֵׁשׁ־הַשַּׁעֲרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִּי אָמַר... [אֵלֶּי] אֶל־תָּבוֹאִי רִיקָם

אֶל־חַמּוֹתַיךָ:

יח וְתֹאמֶר שְׂבִי בַתִּי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין אִיךָ יִפְּלֵ דָבָר כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ

פרק ג

כִּי־אִם־כָּלָה הַדָּבָר הַיּוֹם:

פרק ד

א ובעז עֲלָהּ הַשַּׁעַר וַיֵּשֶׁב שָׁם וְהָיָה הַגֹּאֵל עִבְרִי אֲשֶׁר דָּבַר-בְּעֵז וַיֹּאמֶר סוּרָה

שְׁבָה-פֹּה פְּלִנִי אֶלְמִנִי וַיֵּסֶר וַיֵּשֶׁב:

ב וַיִּקָּח עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מִזִּקְנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-פֹה וַיֵּשְׁבוּ:

ג וַיֹּאמֶר לַגֹּאֵל חֲלֻקְתִּי הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר לְאֶחָיו לְאֵלִימֶלֶךְ מִכְרָה נַעֲמִי הַשְּׁבָה מִשָּׂדֶה

מוֹאָב:

ד וַאֲנִי אֲמַרְתִּי אֶגְלָה אֲזַנֶּךָ לְאִמּוֹר קֹנֶה נֶגֶד הַיֹּשְׁבִים וְנֶגֶד זִקְנֵי עַמִּי אִם-תִּגְאָל

גֹּאֵל וְאִם-לֹא יִגְאָל הַגִּידָה לִּי וְאֲדַע [וְאֲדַעָה] כִּי אֵין זִוְלָתְךָ לַגֹּאֵל וְאֲנֹכִי

אֲחַרֶּיךָ וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֶגְאָל:

ה וַיֹּאמֶר בְּעֵז בְּיוֹם-קְנוֹתְךָ הַשָּׂדֶה מִיַּד נַעֲמִי וּמֵאֵת רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אִשְׁת־הַמֶּת

קְנִיתִי [קְנִיתָהּ] לְהַקִּים שֵׁם-הַמֶּת עַל-נַחֲלָתוֹ:

ו וַיֹּאמֶר הַגֹּאֵל לֹא אוֹכַל לַגֹּאֵל- [לַגֹּאֵל] -לִי פֶן-אֲשַׁחִית אֶת-נַחֲלָתִי גֹאֵל-לְךָ

אֶתְּהָ אֶת-גִּיאָלְתִּי כִּי לֹא-אוֹכַל לַגֹּאֵל:

ז וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל-הַגֹּאֵל וְעַל-הַתְּמוּרָה לְקַיֵּם כָּל-דְּבַר שְׁלֹף אִישׁ

נַעֲלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל:

ח וַיֹּאמֶר הַגֹּאֵל לְבַעַז קֹנֶה-לְךָ וַיִּשְׁלַף נַעֲלוֹ:

פרק ד

ט וַיֹּאמֶר בְּעֵז לְזַקְנִים וְכָל־הָעַם עֵדִים אַתֶּם הַיּוֹם כִּי קָנִיתִי אֶת־כָּל־אֲשֶׁר

לְאַלְיִמְלֶךְ וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר לְכַלְיוֹן וּמַחְלוֹן מִיַּד נְעָמִי:

י וְגַם אֶת־רוֹת הַמַּאֲבִיָּה אֲשֶׁת מַחְלוֹן קָנִיתִי לִי לְאִשָּׁה לְהַקִּים שֵׁם־הַמֵּת

עַל־נַחְלָתוֹ וְלֹא־יִכָּרֵת שֵׁם־הַמֵּת מֵעַם אַחֲיוֹ וּמִשְׁעַר מְקוֹמוֹ עֵדִים אַתֶּם

הַיּוֹם:

יא וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעַם אֲשֶׁר־בַּשַּׁעַר וְהַזְקֵנִים עֵדִים יִתְּנוּ יְהוָה אֶת־הָאִשָּׁה הַבָּאָה

אֶל־בֵּיתָךְ כְּרַחֵל | וּכְלָאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׂתִיָּהֶם אֶת־בַּיִת יִשְׂרָאֵל וַעֲשֵׂה־חֵיל

בְּאַפְרָתָה וּקְרָא־שֵׁם בְּבַיִת לְחָם:

יב וַיְהִי בַּיּוֹם כִּבְּיַת פֹּרֶץ אֲשֶׁר־יִלְדָה תָּמַר לִיהוּדָה מִן־הַזָּרַע אֲשֶׁר יִתְּנוּ יְהוָה לָךְ

מִן־הַנְּעֻרָה הַזֹּאת:

יג וַיִּקַּח בְּעֵז אֶת־רוֹת וַתְּהִי־לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתְּנוּ יְהוָה לָהּ הַרְיוֹן וַתֵּלֶד בֶּן:

יד וַתֹּאמְרָנָה הַנְּשִׁים אֶל־נְעָמִי בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גֹּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא

שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל:

טו וַהֲיָה לָךְ לְמַשִּׁיב זָפֶט וּלְכַלְכֵּל אֶת־שִׁיבְתֶךָ כִּי כָלְתֶךָ אֲשֶׁר־אַהֲבִיתְךָ יִלְדֶּנּוּ

אֲשֶׁר־הִיא טוֹבָה לָךְ מִשְׁבַּעַה בָּנִים:

פרק ד

טז ותקח נעמי את הילד ותשתהו בחיקה ותהי־לו לאמנת:

יז ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד־בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא

אבי־ישי אבי דוד:

יח ואלה תולדות פֶּרַץ פֶּרַץ הוליד את־חצרון:

יט וחצרון הוליד את־רם ורם הוליד את־עמינדב:

כ ועמינדב הוליד את־נחשון ונחשון הוליד את־שלמה:

כא ושלמון הוליד את־בעז ובעז הוליד את־עובד:

כב ועבד הוליד את־ישי וישי הוליד את־דוד: